

Tíc tắc...

Tác Giả: Đào Thị Quỳnh Anh

Một giờ sáng, lách cách, lách cách... những âm thanh đánh máy ấy cứ liên tục lặp lại một cách khó chịu đến khó ngủ. Ting! Cô quay qua kiểm tra tin nhắn điện thoại. Từ một người bạn mà cô hay tán dóc hằng ngày. Một vụ lùm xùm mới trên mạng xã hội. Cô liền trả lời tin nhắn của người bạn đó.

- Sao mày biết? Lấy thông tin ở đâu mà chắc vậy?

- Trên TikTok đấy! Thấy nhiều người phốt lắm! - Người bạn trả lời tin nhắn của cô.

- Ok! Vậy để tao vào xem thử.

Nói rồi cô liền bỏ dở những dòng trắng trơn chưa gõ được là bao chữ. Rõ là đang làm văn mà. “Chà! Tình hình căng quá” - cô thầm nghĩ và đọc những dòng bình luận từ mọi người. Lúc nào cũng là những bình luận tiêu cực, nó chiếm nhiều hơn cả những cái tích cực. Lướt một lúc thì cô mới chợt nhận ra mình còn đang dở bài văn. Cô liền quay lại trên bàn. “Ôi! Gần một tiếng trôi qua rồi ư?” - cô thở dài. Chiếc đồng hồ trên bàn vẫn chạy, tíc tắc, tíc tắc. Cô ngồi nhìn màn hình máy tính rồi nghĩ: “Thôi, đằng nào cũng đã mất năm mươi phút rồi, mất thêm mười phút nữa cho nó thành một tiếng cho tròn.” Thế rồi cô bỏ đấy và tiếp tục tán dóc với bạn về vụ lùm xùm ấy. Năm phút... Mười phút... Mười lăm phút... Nửa tiếng trôi qua, cô mới chợt nhận ra và bật dậy lao lên bàn tiếp. Mai là hạn nộp bài nên cô mới phải đấu tranh với bản thân để thức làm bài đến giờ chứ không thì có lẽ cô đang nằm trên giường và lướt những trang mạng xã hội rồi kia.

Cô hoàn thành cho nốt những dòng trắng còn đang dang dở. Cuối cùng cũng xong, cô tắt máy và lên giường đi ngủ. Nhìn điện thoại cũng đã là ba rưỡi sáng rồi, thế mà cô còn lướt mạng xã hội nữa. Hôm sau, cô mang về mặt thất thểu đến trường. Cô nói rằng cô làm bài đến sáng nhưng thời gian cô tập trung làm bài là bao lâu?

Sau một ngày dài, từ sáng đến chiều ở trường, cô lại ăn vội chiếc bánh mì để qua lớp học thêm. Lại làm thêm những dạng bài mới. Kết thúc ngày dài ở ngoài mệt mỏi, cô trở về ngôi nhà của mình. Cô chào bố mẹ. Bố mẹ cô chỉ “Ừ!”. Tám rưỡi tối, cô ngồi lên bàn học và tự nhủ “hôm nay phải làm nhiều bài lắm đây”. Cô bắt đầu làm bài, thật chăm chỉ. Ting! Lại tiếng thông báo tin nhắn. Nhưng lần này không phải bạn cô nhắn nữa, mà là người cô thầm thích. Cô bỏ dở cả bài làm, liền trả lời tin nhắn của cậu bạn đấy. Nội dung cuộc trò chuyện chỉ xoay quanh những câu chuyện hằng ngày nhưng nó khiến cô vui đến lạ. Cô cứ thế nhắn tin đến lúc đối phương đi ngủ mới quay lại làm bài. Rõ là trước đó cô đã quyết tâm sẽ tập trung làm bài mà. Cô tiếp tục quay lại với bài vở với tâm trạng chán chường, uể oải, trong tâm trí cô bây giờ chỉ là hình ảnh và những dòng tin nhắn của bạn nam đấy. Ánh mắt cô thần thờ nhìn vào một khoảng không vô định. Cô vẫn hoàn thành bài tập vào ngày mới. Trước khi đi ngủ, cô lại hứa với lòng ngày mai sẽ tập trung làm bài, sẽ không để việc khác làm xao nhãng việc tập trung của mình, vì cô biết rằng thức khuya sẽ ảnh hưởng rất nhiều tới

sức khỏe của cô. Chiếc đồng hồ vẫn tích tắc từng giây.

Ngày hôm sau vẫn như ngày hôm trước, cô vẫn mang theo một tâm trạng mệt mỏi lên trường. Cậu bạn hôm qua nhắn tin với cô chẳng thèm nói chuyện với cô, trong khi đó lại trò chuyện rôm rả với các bạn nam khác. Cô thoáng buồn nhưng cô nghĩ chắc do cậu ngại. Cô vẫn tiếp tục một ngày giống mọi hôm, vẫn học hành, nói chuyện với các bạn khác. Đến tối về nhà, cô nằm lướt web vì ngày mai nghỉ học nên hôm nay cô không muốn làm bài sớm. Cô chủ động nhắn tin cho bạn nam mà cô thích. Năm phút... Mười phút... Một tiếng sau cô vẫn chờ nhưng không nhận được tin nhắn từ cậu bạn ấy. Cô lướt web trong mơ hồ, bỗng mắt mở to ra khi thấy một bạn nữ khác, cách lớp cô hai lớp, đăng ảnh chụp chung với bạn nam ấy, như một thông báo hai người chính thức yêu nhau. Ra vậy, hóa ra là hôm qua cậu ấy nhắn với mình để chờ bạn nữ này. Cô buồn chứ, rất buồn nhưng cô cũng chẳng thể làm gì, không thể nào mà chạy đi giành cậu về được, càng không thể xin bạn nữ kia nhường cậu ấy cho cô. Tình cảm cô dành cho cậu cũng chỉ là đơn phương, một chiều từ phía cô. Cô hiểu điều đó và không mong gì hơn nhưng sao nước mắt lại ứ đọng lại nơi khóe mắt. Thế là cô cho phép bản thân khóc hết ngày hôm đó và ngày hôm sau như chưa từng có chuyện cô thích cậu. Một lúc sau, khi tâm lý cô ổn định lại rồi, cô muốn nói chuyện với bạn mong tìm được sự an ủi, động viên. Nhưng cô bạn ấy lại trả lời rằng bạn học không nói chuyện với cô được, hẹn cô hôm khác. Được mỗi cuối tuần rảnh rồi mà sao cô cảm thấy rất trống rỗng, tủi thân vô cùng. Ngay lúc này cô muốn có được một người để xua đi nỗi buồn mà sao khó thế. Đang lúc rơi vào tuyệt vọng, một tin nhắn chợt xuất hiện, từ một tài khoản lạ.

- Chào cậu. Mình làm quen nha!

- Ai vậy ạ?

- Chưa quen thì mình làm quen. Được không cậu?

- Ừ cũng được thôi.

Và rồi cô bắt đầu một cuộc trò chuyện một cách gượng ép. Cô kết thúc ngày hôm đó một cách tẻ nhạt với hi vọng ngày mai sẽ khác. Hôm sau, mặt trời lên tới đỉnh đầu cô mới thức giấc. Đưa tay với lấy chiếc điện thoại, cô thấy điện thoại có tin nhắn của người bạn mới. "Chúc cậu buổi sáng vui vẻ và một ngày mới tốt lành" Cậu ấy nhắn. Cô thấy vậy cũng chỉ trả lời một cách lịch sự, bắt buộc, chẳng để tâm nhiều: "Cảm ơn, cậu cũng vậy nha.". Xong rồi cô bỏ đấy, kiếm cái gì bỏ vào bụng.

- Bố mẹ đi làm hết rồi hả? - Cô nói to để hỏi đứa em trai.

Không có tiếng trả lời. Thật yên ắng. Chỉ có tiếng xe lâu lâu chạy qua, tiếng nắng gay gắt pha chút tiếng chim kêu rả rích làm cho sự yên tĩnh của ngôi nhà có chút ồn ả. Cô lo mọ xuống bếp tìm chút gì đó sót lại của bữa sáng hay tối qua cũng được. Đi ngang qua bàn ăn, cô chợt thấy gì đó như một tờ giấy xé vụn. Trên đó ghi "Bố mẹ về quê rồi, có đồ ăn em chưa phần cho chị trong tủ đấy, em đi chơi với bạn, chiều tối em về nhà.". Ra là của em trai cô để lại. Cô đi tìm đồ ăn và quyết tâm học bài vì cô biết việc học sẽ giúp ích rất nhiều cho tương lai cô sau này.

Thế nhưng cứ vào bàn ngồi học, không hiểu sao cái cảm giác cô đơn ấy nó lại bám lấy cô. Đây không phải là lần đầu tiên, trước đó cũng nhiều lần thứ cảm giác ấy nó cứ đeo bám cô. Thật khó chịu! Thật nặng nề! Chết tiệt! Thêm tiếng kêu tích tắc của chiếc đồng hồ trên bàn nữa. Nó khiến cô khó tập trung vào làm bài được. Cô cố gắng nhưng phải mất một lúc sau đó cô mới có tập trung được một chút, tranh thủ làm bài. Và sau những giờ làm bài không tập trung, cô quăng mình lên giường và lướt mạng xã hội. Cô chẳng biết nhắn tin cho ai nữa. Và rồi người bạn mới hôm qua nhắn tin tới, hỏi về ngày hôm nay của cô thế nào, đang làm gì, tâm trạng tốt

không. Cô cũng không hiểu sao bản thân lại kể hết tâm sự của mình cho người bạn mới đó, chính xác hơn là người lạ vì cô với người ấy không hề biết nhau, chưa một lần gặp mặt. Hay do chưa từng gặp mặt nên cô mới dám thể hiện bản thân, nói hết cảm xúc trong lòng mà không sợ sắc mặt của đối phương. Từ hôm đó về sau, cô cũng mở lòng hơn, cô không còn nhần tin một cách gượng gạo nữa. Cô và người bạn mới cứ thế trao đổi tin nhắn hằng ngày với nhau, những cuộc trò chuyện chỉ xoay quanh những câu xã giao như “Cậu ăn cơm chưa?”, “Hôm nay của cậu như nào?” và vài câu khác tương tự. Ấy thế mà không biết từ bao giờ cô lại cảm thấy rất vui khi nhắn tin với cậu. Và rồi cô bắt đầu tò mò về cậu, cô hỏi cậu:

- Hỏi nhé. Cậu rốt cuộc là ai vậy? Sao hồi trước nhắn tin cho tớ? Gặp tớ ở ngoài rồi sao?

Tự dưng không khí cuộc trò chuyện lắng đi. Mười phút sau mới có thông báo tin nhắn của cậu. Cậu nhắn rằng:

- Tớ là cậu đấy! Thời gian sẽ trả lời câu đó cho cậu thôi.

Cô đọc xong nghĩ rằng cậu muốn nói là sau này sẽ gặp mặt, cô cũng muốn gặp người bạn này ở ngoài đời. Và cuộc trò chuyện giữa hai người vẫn vậy, vẫn giản dị mà khiến cả hai cảm thấy thật bình yên trong thời gian mà cả hai dành cho nhau, dường như mọi thứ đóng băng lại để cho hai con người ấy tìm về nhau, để cô trút bỏ hết tâm sự, chứ không phải thứ cảm giác cô đơn dai dẳng, yên tĩnh đến cô độc bám víu cô từng ngày. Cô cũng không còn để tâm đến tiếng đồng hồ kêu tíc tắc nữa.

Mọi thứ dường như đã rất tốt đẹp rồi. Cho đến một hôm, vẫn là một buổi tối yên tĩnh, cô đang ngồi làm bài thì mẹ cô đi vào, mắt bà đã thôi đỏ hoe nhưng cô vẫn đủ biết rằng mẹ cô vừa khóc, có lẽ rất nhiều. Cô hốt hoảng hỏi:

- Chuyện gì xảy ra với mẹ vậy?
- Bố mẹ không còn sống chung với

nhau được nữa, cả hai đều không có tiếng nói chung trong đời sống gia đình. Bố mẹ đã không thể gượng ép bản thân mình được nữa. Mong con hiểu cho bố mẹ. Con muốn ở với bố hay mẹ? Nếu con không quyết định thì con sẽ ở với mẹ, em con sẽ ở với bố. - Mẹ cô nói.

Gi cơ? Đây là mơ hả? Không! Cô không thích giấc mơ này một chút nào. Cô không tin vào tai mắt mình nữa. Rõ ràng là bố mẹ cô rất yêu thương nhau mà, rõ ràng là bố luôn nhường mẹ trong mỗi cuộc cãi vã mà, rõ ràng bố luôn dắt cô và em đi mua quà tặng mẹ mà, rõ ràng là mẹ luôn hỏi han bố khi đi làm về mà, rõ ràng là mẹ nhớ những món bố thích mà nấu trong dịp đặc biệt mà,... Tại sao? Cô còn chưa kịp trả lời thì mẹ cô nói tiếp:

- Nếu con chưa có quyết định thì từ từ mà nghĩ. Nghĩ xong rồi nói lại với bố mẹ sau. Vạy nhé.

Nói rồi mẹ cô rời đi, không che giấu được bộ mặt đang kìm nén những giọt nước mắt sắp trào dâng. Cô vẫn không hiểu. Cô bỏ bài tập đấy, tắt hết đèn và suy nghĩ, có phải lỗi do cô không, có phải do cô mà bố mẹ mới phải ly hôn, có phải... Cô càng nghĩ càng khóc. Không khóc sao được. Cô phải làm sao để bố mẹ trở lại như trước đây? Sau khi bình tĩnh lại, cô quyết định tâm sự với người bạn ấy. Cậu an ủi cô, khuyên cô nên đi ngủ mai bình tĩnh lại rồi nghĩ tiếp mà quyết định. Cô nói cô chưa muốn ngủ. Cậu chuyển chủ đề nói chuyện. Hai người trò chuyện đến khuya. Trước khi đi ngủ, cậu dặn cô:

- Sau này không có tớ ở bên thì cậu phải thật mạnh mẽ đấy. Nếu không được thì hãy tìm cho cậu một bờ vai mà cậu có thể an tâm dựa lên bất cứ khi nào cậu gặp bất trắc. Đó có thể là người bạn hoặc người yêu cậu. Nhớ ngủ sớm nữa, thức khuya không tốt đâu, cậu biết điều đó mà. Học bài, làm bài nhớ tập trung, không được xao nhãng bởi những thứ khác, cậu có thể tắt điện thoại hoặc bật chế độ không làm phiền. Tớ biết cậu biết những điều đó

không tốt, ảnh hưởng tới sức khỏe và lối sống của cậu nhưng cậu phải thay đổi thôi, đến lúc rồi.

- Cậu sẽ luôn ở bên tớ mà đúng không? Tớ mong như vậy lắm. - Cô trả lời.

- Đúng. Tớ sẽ luôn bên cậu, dù ở bất kì đâu.

Cô thực sự không muốn mất đi người bạn này, dù chỉ một chút, dù cho đây là mối quan hệ ảo trên mạng xã hội.

- Ngủ đi. Mai tớ phải đi rồi. Cậu ngủ ngon nhé, cô gái của tớ. - Cậu nhắn.

- Cậu đi đâu vậy? - Cô thắc mắc.

Không một tin nhắn nào được gửi lại. Trạng thái hoạt động cũng tắt. Cô nghĩ đơn giản là cậu về quê hay chuyển nhà gì đấy thôi. Cô chợt nhận ra chiếc đồng hồ vẫn tích tắc kêu hình như hôm nay nó đã hư rồi. “Hình như là sắp hết pin rồi nên nó bị trễ nhỉ?” Cô thầm nghĩ và coi lại giờ trong điện thoại. Đúng vậy, nó sắp hết pin rồi, bị lệch giờ kha khá. Tự dưng trong đầu cô lại lóe lên một suy nghĩ: “Nếu giờ nó chạy sai nhưng chẳng phải nó vẫn luôn không ngừng tiến về phía trước ư? Nhưng nếu mình tháo pin ra thì nó sẽ chạy đúng hai lần trong ngày, đó chẳng phải là nhiệm vụ của nó ư?” Suy nghĩ một lúc, cô tháo pin của nó ra rồi lên giường đi ngủ.

Sáng hôm sau, trời hơi vãn vũ, cô tỉnh dậy không còn thấy tin nhắn chúc buổi sáng của cậu nữa. Cô nghĩ cậu bận. Cô định nhắn cho cậu: “Chào buổi sáng. Chúc cậu một ngày tốt lành nhé. Khi nào rảnh nhắn lại cho tớ sau nhé.” Nhưng cô không thấy tài khoản của cậu đâu. Cô tìm đi tìm lại, vẫn không thấy. Cô tìm hết thông tin trên mạng xã hội với mong muốn tìm thấy cậu ở bất kì đâu hay biết chút thông tin gì về cậu. Nhưng không. Mọi thứ về cậu dường như bị xóa sạch, như chưa từng tồn tại. Cô cố gắng tìm kiếm nhưng kết quả vẫn trở về con số không. Cô bất lực. Cô bước chậm rãi xuống nhà. Không khí vẫn yên lặng như vậy, khiến con người ta cảm thấy thật

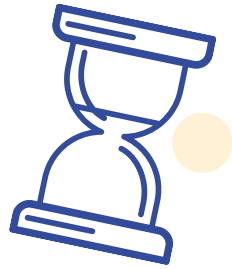
khó chịu. Chỉ có bố cô ở dưới đang hút thuốc. Lâu rồi cô mới thấy bố hút thuốc, đã từ rất lâu kể từ lúc mẹ cô mang bầu và rất ghét thuốc lá, cảm đoán việc bố cô hút thuốc. Khói thuốc bay lên, lan ra, và rồi hòa tan vào không khí. Ông có lẽ cũng rất buồn, nhưng không thể làm gì được nữa. Ông nói với cô:

- Mẹ cũng đã nói với con rồi nhỉ? Cứ việc suy nghĩ rồi nói lại với bố mẹ sau. Mà đừng lâu quá đấy. Con ăn uống đi rồi đi học.

Nói rồi ông cũng bỏ điếu thuốc ấy đi. Cả ngày đi học cô không thể nào tập trung được, cô cũng chẳng kể với ai. Thêm việc về người bạn trên mạng của cô nữa, đầu cô như muốn nổ tung.

Tối về, cô hi vọng có thể tìm ra thông tin gì đó của cậu. Nhưng vẫn không có kết quả. Khuya về, cái lạnh lẽo buông xuống, cô nhìn ra cửa sổ, thấy bầu trời và những ánh đèn trong đêm thật đẹp. Cô lại nghĩ về cậu, nhớ lại những buổi nhắn tin với cậu, nhớ về lời cậu dặn hôm trước. Cô bỗng nghĩ ra gì đó, khuôn mặt đắm chiêu nhìn ra những tòa nhà lấp lánh ánh đèn. “Không lẽ là do mình tưởng tượng?” Cô nghĩ. Cô phủ nhận, nhưng rồi lại khẳng định vào điều ấy. Cô không tìm thông tin về cậu nữa, cô tìm kỉ niệm giữa cô và cậu. Không tìm được. Không còn một chút gì, kể cả hình ảnh hay bất kì dòng tin nhắn nào. Cô càng tin vào suy nghĩ thoáng qua của mình. Thời gian đã trả lời câu hỏi khi trước của cô: Cậu không tồn tại, cậu là cô. Cô thêm khát tình bạn đến vậy sao. Cô đã suy nghĩ rất nhiều. Cô quay vào bàn học, cầm chiếc đồng hồ lên, cô mỉm cười, những giọt nước mắt đã khô bỗng trào dâng. Cô cũng không rõ cô khóc vì cái gì. Vì gia đình, vì bản thân, vì ai?

Hôm sau, cô dậy sớm, không mang vẻ mặt buồn rầu rũ rượi của hôm qua nữa. Cô dọn dẹp nhà cửa, nhanh nhẹn và linh hoạt chứ không còn lơ đãng, thiếu sức sống như ngày trước. Trong bữa ăn sáng, cô nói với bố mẹ cô muốn cả gia đình cuối tuần đi chơi với nhau, xem như là lần cuối trước khi bố mẹ rời xa nhưng sau này bố mẹ vẫn phải đi chơi cùng cô và em trai, dù bố mẹ cô không là vợ chồng. Dù ly hôn nhưng trách nhiệm nuôi dạy con cái vẫn ở cả hai bố mẹ, với bố mẹ cô không thù ghét nhau, chỉ là không có tiếng nói chung trong đời sống. Cô quay trở lại phòng của mình, ngắm nhìn căn phòng một lượt. Chiếc đồng hồ trên bàn đã không còn kêu tíc tắc nữa. Cô nhìn nó, nhớ lại điều mà mình đã nghĩ trước đó và cô ra ngoài mua cục pin về thay cho nó. Đó sẽ là giải pháp tốt nhất. Chiếc đồng hồ lại chạy tíc tắc trên bàn của cô. Tíc tắc... Tíc tắc...

